

Kolozsvári Magyar Opera

Erkel Ferenc
Brankovics György

Az életet csak önkívületben tudjuk elviselni – a kifejezésnek itt nem csak nietzschei, de heideggeri vonatkozása is van –, s a zene az extázissá tett végzet egyik formája. Mindez az utolsó romantikusok műveiből árad leginkább, ezekből a világot végtelen szenvedéllyel átölelő művekből. Míg Palestrina, Bach és Mozart szinte öntudatlanul világnyelvé forrasztották össze a korukbeli stílustömkeleget, addig Berlioz, Chopin, Liszt, Wagner öntudatosan egy francia-német-olasz világidiómában szólaltak meg. Innen indul ki azután a 19. századi zene nemzeti széthullása – elsősorban a helyi színek és a népzene felkarolása révén. A 20. században pedig a sokféle részletből újra összeáll a nagy egész. Erkel Ferenc születésének 200. évfordulóján így nemcsak egy magyar, hanem egy európai zenész előtt is tiszteleghetünk. De Erkel, túl zenetörténeti jelentőségén, állandó szellemi vendégünk – a Himnuszt ünnepeken énekeljük, a Bánk-áriát meg a mindennapi kívánságműsorokban hallgatjuk áhítattal, átérzéssel. Kinek ne volna Erkel-élménye a mai magyarok közül? Mondhatunk-e fontosabbat, többet egy művész utókoráról?

A Kolozsvári Magyar Opera kezdettől fogva az Erkel-

kultusz nyomába szegődött, s ha tehetette, remek előadásokkal ajándékozta meg hálás közönségét. A Brankovics György (1874) a kiegyezés mind fenyegebb báljainak közepette figyelmeztetett arra a csendre és sötétségre, amely a szabadságharc nagy eszméinek egyre kihaltabb sírkertjeit övezte. Az üzenet lényege nem sokat kopott: a hatalom, a politika csak a népakarattal összhangban válhat a történelem igazi formálójává. A Brankovics György mostani kolozsvári műsorra tűzése tehát az Opera közéleti és művészeti hitvallása is.

Szabolcsi Bence írja zenetörténeti bevezetésének végén: „Szakítsd ki magad szűk életedből, légy hős, vezér, kalandor, élet-királya, szerzetes vagy ördög, Orfeusz, Lohengrin, Macbeth, Szent Ferenc, Rigoletto, Don Juan! Az élet minden részlete beszélni kezd, minden bűvópatak folyammá dagad, a valóság keretei széthullanak. A természet megcsillantja bűvös hatalmát, a mesének, mítosznak magunk leszünk a hősei”. Igen, magunk leszünk Erzsébetek, Báthori Máriák, Hunyadiak, Bánkok, Brankovicsok. A népi romantikából Wagner felé hajló operadráma zenéje nemcsak átszellemülni, hanem élni is megtanít – felelőssé válni a mindinkább felelőtlen világban.

Kereskényi Hajnal

A kolozsvári Magyar Opera a XX. század utolsó évtizedében – egyedülálló módon – repertoárján tudhatta a teljes Erkel-életművet. Nagyszerű teljesítmény, melyre akkor, s azóta sem reagált érdeme szerint a magyar közvélemény. Az előadásokat a partitúra és a hagyomány föltétlen tisztelete jellemezte, a nemzeti történelem különböző mozzanatainak dalszínházi lenyomatai – mint egy nemes misszió állomásai sorjázta a műsortervekben.

Partitúra és hagyomány.

Csakhogy az Erkel-operák partitúrái – mihelyt csak a magyar sors szimbólumai volnának –, általában bizonytalan filológiai állapotban vannak, csupa kérdőjel, csupa „lerakódás”, „hordalék” a nemes anyagon. A szerző tétováságai, a kor operai gyakorlata, az Erkel-fiúk tevékeny részvétele, az utókor jószándékú „korszerűsítő” törekvései mind-mind hozzájárultak ahhoz, hogy az életművet egyre nehezebb értékelnünk, a szélesen és felületesen értelmezett hagyomány pedig unalmas klisékbe, olykor feszesbe kényszerítette a művek előadói gyakorlatát.

Ahhoz, hogy új színpadi életre keljenek Erkel művei, nemcsak a zeneszerzőt és partitúráját, hanem

Selmeczi György

a teljes alkotáslélektani folyamatot érdemes ismerni, mégpedig annak tudomásulvételével, hogy Erkel nemcsak zeneszerző, hanem karizmatikus karmester, zeneigazgató és színházi ember volt, a magyar operajátszás megteremtője, aki egész életét nagy elődök és zseniális kortársak műveinek közegében élte, olyan minták közegében, amelyek meghatározó hatással voltak szerzői nyelvének, kompozíciós gyakorlatának kialakulására.

Az elmúlt évtizedek korszerűsítő törekvéseit a zenei, zenetörténeti munka, a zenei szerkesztő-dramaturg munkája jellemezte. Ma már látjuk, hogy a színházi, színpadi dimenzió átértékelése nélkül ezt a munkát nem koronázhatja siker. A színpad, a korszerű színházi gondolat primátusa viszont új életet adhat Erkel operáinak.

Erre tettem kísérletet a Brankovics színrevitelével.

Köztudott, hogy Erkelnek nem volt erőssége a librettista megválasztása. A színész Ormay gyengécske librettója mögött azonban ott áll Obernyik Károly hallatlanul erős, a Shakespeare-i modellt híven követő drámája, melyről ha lehántjuk a kor kötelező pátoszát, ott áll előttünk az egyetemes európai történet meghatározó drámai konfliktusainak sora. S most a XXI. század elején a dráma sugallata felidézi bennünk az elmúlt évtized szomszédunkban zajló délszláv háborújának rettenetes képeit, és arra késztet, hogy átéljük azokat a kínzó dilemmákat, amelyek korunkban éppoly érvényesek, mint Erkel vagy Hunyadi korában. Sejteni véljük, hogy minden háború végeredményben vallás-háború, hogy a történeti meggyőződés eszményei és torzulásai minden korban újratermelődnek és „mutálódnak”, magyarként pedig újraismerkedtünk a vesztes fél lélektanával. Az árulás természetrajza – akár alcíme is lehetne ez a Brankovics-operának: arra figyelmeztet, hogy a tények, a súlyosbító és enyhítő körülmények burjánzó szövedékében a történelmi ítélet felelőssége egyként nyomaszt valamennyiünket.

Selmecei György

Az opera rövid cselekménye

Brankovics György szerb despota az oszmán birodalom szomszédágában, de a keresztény szövetség tagjaként örlődik saját népe érdeke és Európa védelme között. Hunyadi követei azonban meggyőzik, hogy tartson ki a szövetség mellett. Közben Mara, a fejedelem lánya szerelmes Murát nagyvezírbe, a török hadak főparancsnokába. A szerb hadak már indulnának a török ellen, mikor a nagyvezír csábító ajánlatot tesz Brankovicsnak: a birodalom nem támadja meg Szerbiát, zálogul a fejedelem egyik gyermekét a török táborba szállítják. Brankovics fiai áldozatosan vállalják a túsz szerepét, ám a szerb nagyurak lázadnak Brankovics árulása ellen. Közben Hunyadi seregei sikert sikerre halmoznak, félő, hogy számonkérjük a szerbeken a szövetség elárulását. Cselebi aga, az oszmán birodalom gátlástalan és cinikus főminisztere a háttérből mozgatja a szálakat, célja, hogy megossza a szövetséges hadakat. S mikor Mara túszul ajánlkozik testvérei helyett, a fiúkat megvakíttatja s visszaküldi a szerb táborba. Az őrző apa bosszút esküszik, hadba szólítja a sereget, megtámadja a török tábor s életét veszti a harcban.

„Kolozsvárnak köszönhetem...”

Erkel Ferenc zeneköltő pályája Kolozsvárott indult el. Ő maga így nyilatkozik: „Ami vagyok, azt mind Kolozsváron töltött éveimnek köszönhetem. Ott műveltem ki magam zongoraművésznék, ott tanultam legtöbbet, ott lelkesítettek, ott kötötték lelkemre a magyar zene felvirágoztatásának ügyét, és ott telt meg szívem a szebbnél szebb magyar-székely népdalok árával, melyektől nem tudtam többé szabadulni, s nem is nyugodtam meg addig, míg ki nem öntöttem lelkemből, amit már akkor éreztem, hogy ki kell öntenem!” Erkel pályáját sorsdöntően befolyásolják az erdélyi élmények:

megismerkedik Brassai Sámuellel, a polihisztorral, akivel alaposan megvitatják a magyar zeneélet kérdéseit, s a fiatal művész itt hallja Ruzicska József Béla futása című magyar tárgyú operáját, mely az első kísérlet a magyaros hangvétel és a zenés színpad stílusának összeforrasztására. Nem lebecsülendő körülmény az sem, hogy a nagy kultúrájú erdélyi városban szimfonikus zenekar alakul, melynek élén ugyancsak Erkel Ferenc áll; így alkalom kínálkozik a zenekari hangzás, a hangszerelés alapos tanulmányozására is.

(Balassa Imre – Gál György Sándor:
Operák könyve)

Egy Gárdonyi-interjú az ifjúkori emlékekről

A nyolcvanas évek végén tagja voltam a Pesti Sakörnek. A kör elnöke Erkel Ferenc volt akkor. Nem is igen járt máshová, csak oda.

Egy téli estén ketten maradtunk utolsóknak. Nem hagyhattam ott magára. Beszélgettünk.

Kedves bátyámuram – mondtam neki egyszer –, én azt gondolom, hogy mindig apró véletlenségek irányítják az életünket. Hogyan lett zenésszé?

Az öreg úr keserű arcú, nehézkes testű, nagyfejű ember volt. A feje mindig a mellén lógott. Ha valakire ránézett, csak a szemöldökét emelte föl. Akkor is így nézett rám.

Maga elé nézett. Szippantott egyet-kettőt a szivarján. Hogy én hogyan lettem muzsikus? Azt bizony már nem tudom. Igen korán kezdtem. Hanem hogy hogyan lettem magyar muzsikus, arra emlékszem. Hát csakugyan a véletlenség...

Egyszer, még kicsi diákkoromban, hazamentem vakációra Pozsonyból. Le az Alföldre. Még akkor nem volt vasút. Hajón jártunk Pestre. Oda meg az alföldi kocsik följártak. Egy parasztnak a kocsiján mentem haza.

Megszívja megint a szivarját.

Volt nekünk egy furfangos mindenesünk. Igen szerettem azt az embert. Este is, ha csak tehettem, ki-

szöktem hozzá a konyhába és lestem minden szavát. Hol tréfált, hol mesélt, de nekem mindenképpen a legérdekesebb ember volt a világom.

Egy este ott üldögél a tűz mellett; álmosan pipázgat. De nem is pipázott talán, csak éppen, hogy a szájában volt a pipa.

És amint ott ül bóbiskolva a tűzhely patkáján, hát hallom ám, hogy dúdol valamit.

Hallgat egy percet, aztán megismétli.

Megint hallgat egyet, megint fúj egyet. A dallam hol emelkedik, hol leszáll, de csak éppen annyit fúj belőle egyszerre, amennyire egy lélekzetvétel éppen elég. Bámulva hallgatom. A dal búbája és szaggatottsága megragad. Csodálkozva csodálom, hogy a dal egységét a szünetek nemhogy zavarnák, hanem inkább emelik. Pedig mondom, csak úgy halkan, bajusz alól dúdolt, s magának, mint a macska, mert félig aludt.

Én aztán lefeküdtem, de soha azt az estét nem feledtem el. Később is, hogy zenész lettem, sokat gondolkoztam ezen. Ebből értettem meg, mi a rubátó, és hogy a metronomot, a taktusmérőt hova tegye a magyar muzsikus. Csapja a földhöz.

Az a tanulatlan paraszt-mindenes, az lett a vezetőm az egész pályámon.

(Gárdonyi Géza: Erkel mestere a magyar zenében)

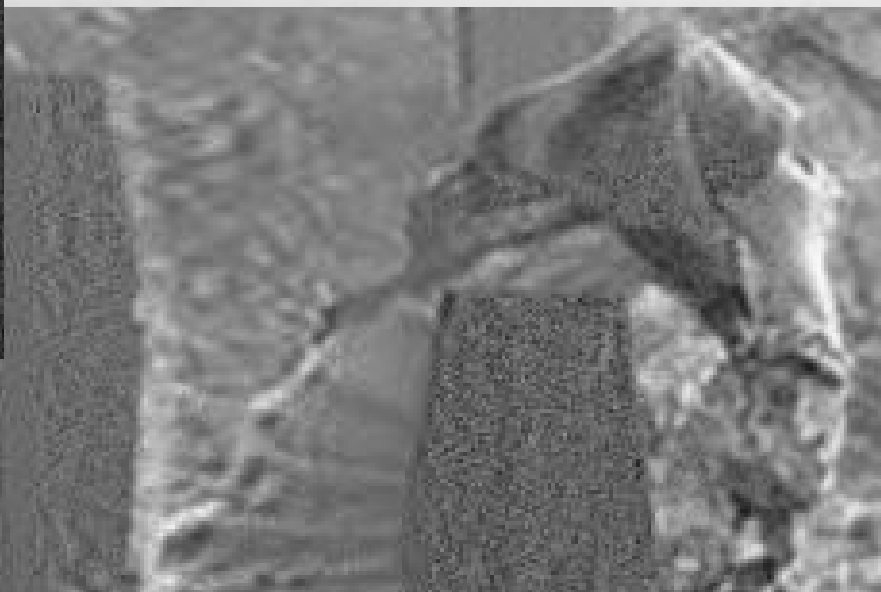
Sándor Árpád

Covacinschi Yolanda

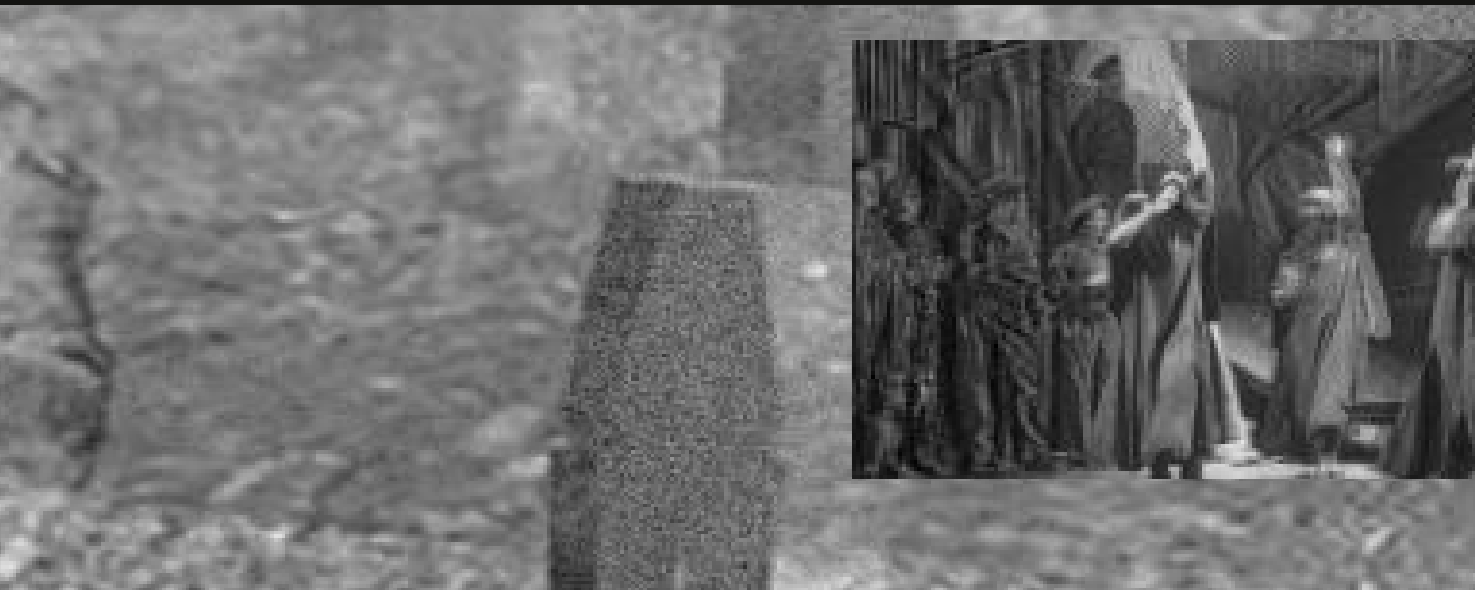
Daróczy Tamás

Egyetemleges hatását csak Lisztéhez lehet hasonlítani és az újabb időkben Bartókhoz, Kodályhoz. Legnagyobb zenei és színházi intézményeink, művészi zenénknek maradandó értékű megszólalása, előadóművészetünknek néhány változhatatlan eszményképe oly szorosán hozzátartoznak Erkelnek közöttünk lepergetett életéhez, hogy meg nem értes, új koroknak új szemlélete sem foszthatja meg emlékét ezektől. A Nemzeti Színház, a Filharmonikusok, a Zeneakadémia és az Operaház indulásukat, vagy fényük első sugarát és számtalan forró sikerüket neki köszönhetik. A Himnusz, a Hunyadi és a Bánk Bán előtt nem ismerünk magyar művészi zenét, ami napjainknak ma is élő valósága len-

ne. Előadóművészetében az új műveknek bátor vállalására, művészi hivatásának gyakorlásában sokoldalúságára, a dobogón és a pedagógiában lelkiismeretességére és józan világosságára mindenkor nagy tisztelettel kell tekintenünk. Fogékonyságát az új zene iránt késő öregkoráig megőrizte és utolsó éveiben még volt ereje ahhoz, hogy évtizedekkel fiatalabb külföldi szerzők műveire is felfigyeljen. Lehet-e csodálkozni azon, hogy az ilyen zeneszerző alkotásaiban is egyre újat méréssel és a legkorszerűbb hazai és külföldi megoldások hívének vallja magát?

(Legány Dezső: A magyar zene krónikája)

Erkel Ferenc, a zeneszerző, a magyar nemzeti opera megteremtője, mint gyakorlati muzsikus is kiváló volt és e gyakorlati muzsikus agilitásának, szerző készségének – nem utolsó sorban pedig művészeti tevékenységének – kora zenei élete nem köszönhetett kevesebbet, mint műveinek. A korabeli sajtó zenei híreiből, recenzióiból és kritikáiból fény derül Erkel ez irányú, sokoldalú tevékenységére is, amelynek kellő méltánylását azonban – úgy tűnik – a kortársak elmulasztották.

Ennek a munkának – Erkel előadóművészi pályája nyomán követésének – első fejezete a Honművész című lapban megjelent recenziók és bírálatok felbontása. A Honművész 1833-1841-ig jelent meg

Mátray Gábor szerkesztésében: ezalatt az idő alatt az olvasmányos és népszerű „divatlap” funkcióját töltötte be, a művészet eseményeiről is tájékoztatva olvasóit.

1834 májusában, a Nemzeti Casino egyik hangversenyén tűnik fel első ízben a fiatal (akkor huszonegy esztendő) zongoraművész, akiről a Honművész (II. évf. 37. sz.) a következőkben ad hírt: „Kalkbrenner 93-ik szerzeményét (Grande Marche) quintett kíséret mellett fortepianón ritka ügyességgel, mind a jobb, mind a bal kéznek egyirányos fűrgeségével játszá a Kolozsvárról jött s éppen Pesten keresztül utazó, Békés-Gyulán született Erkel Ferenc úr. Jeles előadását méltán megtapsoltuk, méltán s kétszeresen örülhattünk, hogy ezen érdekes intézetünk megismertete velünk oly honi s tisztán magyarul beszélő hangázművészt, kibem méltán büszkék lehetünk, annyival inkább, mivel ő csupán Magyar- és Erdélyországban tökéletesíté magát remek-játszóvá.”

Erkel a következő évben a budai magyar játékszín karnagya lett. A Sevillai borbély egyik előadásáról

már a következő megjegyzést olvashatjuk a lap III. évf. 31. számában, 1835 áprilisában: „Az orchestrum Erkel Ferenc úrnak, új karmesterünknek vezérlete alatt igen helyesen viselé magát.” Ezt követően ismét a zongoraművészt méltatja a kritika, aki James Oury, a londoni olasz opera szólóhegedűsének hangversenyén működik közre április 26-án (III. évf. 35. sz.). „Örömmel látjuk őt most fővárosunk művészei közt megtelepedve, mint nemzeti intézetünk egyik fáradozó tagját, mely hivatalnak felvállalására őt inkább hazafiságos buzgalom, mint egyéb ösztön vonzá.”

A Honművész ugyanebben a számban ad hírt egy hangversenyéről (június 7), amelynek során Déryné énekelt a Nemzeti Casinóban egy áriát Herold Marie című operájából, Erkel zongorakíséretével. A recenzió ezúttal igen jelentős ténytet említ meg: „Legelőször hangzottak e nemzeti intézetben mai napon a magyar ajkából zengő magyar hangok...” November elsején zenetörténeti nevezetességű bemutatón ismerteti meg Erkel a pesti közönséget Chopin e-moll zongoraversenyével. Az eseményről és a nagy sikerről – színhelye a Nemzeti Casino volt – a

következőkben számol be a Honművész (III. évf. 89. sz.): „... Chopin concertja (11-dik műve); játszása fortepianón a több ízben jeles tehetségeiről dícsért Erkel úr, a budai színház karmestere. Kísérte őt öt húros és három fúvószer...”

1838 elején már Erkel Magyar (= Nemzeti) Színházbeli karmesteri működéséről olvashatunk. Bellini La Straniera című operájáról így végződik a beszámoló: „A hangászkar, melyet ma Erkel úr, egyik új karmesterünk kormányozott, igen dícséretesen viselé magát” (VI. évf. 9. sz.).

Az előadóművészeiről szólva nem említettük Erkel pedagógiai működését, amelynek egyik igen korai, szép példája az az 1837-es hangászegyesületi hangverseny, amelyen Erkel tanítványa, Baldieri Nina játszotta Kalkbrenner Harmadik zongoraversenyét (V. évf. 44. sz.). Mindez azt mutatja, hogy a zeneszerző-karmester-zongoraművész Erkel sokrétű tevékenységéhez mindjárt az elindulás éveiben csatlakozik a pedagógus-Erkel munkássága is.

Bónis Ferenc

A Brankovicsról

1873.október 19-én a Zenészet Lapok Meyerbeer Prófétajának felújítása után egy új Erkel-operát ígérnek, melynek címe Brankovics György. A bemutató – különböző hátráltató okok miatt – mintegy fél évvel megkésett. Nem tudjuk pontosan, mikor komponálta Erkel az új operát. A Zenészet Lapok egy korábbi közleménye szerint már 1871 nyarán, Gulán be akarta fejezni a komponálás munkáját. A fennmaradt kéziratos partitúrában dátum nincs, a fiúk kezevonásáról árulkodó vezérkönyv arra enged következtetni, hogy Erkel eredeti vázlatai még valahol kallódnak.

A Brankovics György cselekménye a XV. század első felében játszódik, és szorosan kapcsolódik az Erkel által már sikerrel megénekelte Hunyadi-ház történetéhez. A tragédia az eseményeket a szerb történelem oldaláról nézve jeleníti meg, központi alakja címszereplője, a magyar és a török katonai hatalom között ingadozó szerb despota. A Brankovics librettójának alapja Obernyik Károly, kiváló tehetségű drámaíró öt felvonásos, azonos című tragédiája. A művet 1856 óta nagy sikerrel játszotta a Nemzeti Színház. Címszerepében Egressy Gábor aratott emlé-

kezetes sikereket, sőt – 1866-ban – a Brankovics egyik előadása közben, a színpadon érte utol a halál. Obernyik torzóként fentmaradt posztumusz művét annak idején Bulyovszky Gyula egészítette ki.

A Brankovics Györgyöt – eredeti alakjában – 1874. május 20-án mutatták be a Nemzeti Színházban. A címszerepet Ódry Lehel, Marát Tannerné, Hunyadi Lászlót Kiss Dezső énekelte, a többi szerepet Pauli Richárd, Ellinger József, Tallián János és Kőszeghy Károly.

Ábrányi Kornél, Wági Aurél, Nikolits Sándor, Vajda Viktor magas színvonalú és értő bírázataikban a három zenei nyelvet virtuózan használó operában az erkeli életmű betetőzését üdvözik.

A Bánk Bán óta sokat fejlődött a magyar zenekritika. Az opera zenei anyagának részletes boncolásakor igazán dicséretes szakértelmet árul el az a néhány, hivatása magaslatán álló, nagy szakmai felkészültséggel rendelkező bíráló, aki a Brankovicsban Erkel eddigi művészetének csúcspontját látta. (...) A prózában írt librettó a komponálás közben sok nehézséget okozhatott Erkelnek. Másrészt elősegítette azt, hogy ebben a partitúrában már következetesebben, a Dózsánál lényegesen rutinosabban sikerült a zárt számok kikerülése, az énekbeszéd megoldása, a szélesen áradó, folyamatosan hömpölygő, vezérmotívumokkal színezett

szimfonikus zenekarkezelés. A három népi zenei anyag – és mellette negyediknek a nemzetközi operanyelv használata – természetes, magától értetődő, a kórus kezelése a népi zenedráma irányába mutat előre. A hangszerelés él a zenei romantika hatásos, csillogó, színes, változatos hangzáskészletével.

A mű vitathatatlan zenei értékei több ízben ösztönözték a zenés színházak vezetőségét az opera felújítására. A Nemzeti Színházban 20, az Operaházban (1889 és 1910 közt) 12 alkalommal hangzott el.

(Németh Amadé: Erkel)

Doppler Ferenchez

Budapest, 1874. május 28.

„Brankovics ist G: s: D: glücklich vom Stappel gelaufen, ich verdiente garnicht den Beifall, welchen mir unser liebenswürdiges Publikum spendete“.

„schwächere Nummern vorkommen, dennoch ein Fortschritt im ganzen nicht zu verkennen ist“.

(Dr. Isoz Kálmán: Zenei kéziratok)

Erkel operaművészetének egyik csúcspontjáról, a Brankovicsról a filológiai kutatás határozatlanul tud csak tájékoztatni; ennek az „eredeti” kézirat az oka. A Brankovics egykorú szövegforrásai közül kizárólag az OSZK-beli kézirat tekinthető hiteles és teljes alaknak. Az Operaház kótatárában lévő másolat (159. sz.) ugyanis csupán ennek alapján készült (1912 /13 telén) másolat (dátummal és a kopista monogrammjával!). Az OSZK-beli kézirat alapvető sajátossága, hogy az I-II-III. felvonás semmi számottevő Erkel Ferenc kézvonást nem tartalmaz, és – csupán a IV. Felvonás egyes részei tartoznak a Bánk, Sarolta, Dózsa elemzéséből jól ismert „félíg Erkel Ferenc – félíg a fiúk autográfja” kategóriába. Ennek a partitúrának nagyrésze tehát „tisztázat”-féle, amely semmi esetre sem az első megfogalmazás, melyet feltétlenül megelőztek Erkel Ferenc vázlatai, de valószínűleg (legalább részben) a szokásos

partitúra-elsőfogalmazványok is (melyeket Erkel Ferenc és fiai közösen készítettek). A Brankovics első három felvonásának ma leghitelesebb kéziratán tehát egyáltalán nem lehet lemérni, hogy belőle mennyit, mit, hogyan írt Erkel Ferenc, mit írtak önállóan, vagy vázlatok alapján dolgozva, vagy az első partitúra-konceptust átfogalmazva a fiúk; – mivel a három felvonás egységesen csak Sándor, Gyula (és kismérvben: Anonym4) írásában maradt fenn. (Az természetesen kizárt, hogy Erkel Ferencnek „semmi köze sem volna” az első három felvonáshoz; – de ugyanúgy egészen bizonyos az is, hogy ezeknek nem lehetett egy kizárólag csak Erkel Ferenc-írású partitúrakiszközata; azt hisszük, ezt nem kell bizonyítani, ilyen opera-partitúra a Hunyadi óta nem került ki Erkel kezéből.) Az opera nagyobbik része esetében tehát csak azt tudjuk regisztrálni, hogy „ki írta le” a partitúra megfelelő

A műsorfüzet szövegét összeállította: **Kereskényi Hajnal**
Plakát és műsorfüzetterv: **Molnár István**
Felelős szerkesztő: **Szép Gyula**

részletét, de hogy „kik, és milyen munkamegosztással komponálták” az egyes részeket, arra nem felelhetünk. (...) A bizonyára megsemmisített vázlatokkal, első-fogalmazványokkal végleg megfejthetlenné lett az „Erkel-műhely” Brankovicsbeli munkájának története.

(Somfai László: Az Erkel-kéziratok problémái)

Idősb Ábrányi Kornél a Brankovics-csal kapcsolatban kiemeli, hogy „Erkelnek mindenkor ellenálhatatlan vonzódása volt a kiváló magyar drámákat megzenésíteni opera alakjában; valami sajátos lelkesedés vonzotta hozzájuk, hogy hangokkal, hozzá nemzeti hangokkal is illusztrálja mindazt, amit a költők szavakkal fejeztek ki.

(Ujfalussy József: Erkel Ferenc és szövegkönyvei)

A Kolozsvári Magyar Opera Erkel bemutatói

Bánk bán. 1866. február 27.

1906. szeptember 12.

1949. március 8.

1993. június 23.

Hunyadi László. 1846 április 26. (részletek)

1853 február 26.

1908. december 25.

1949. november 3.

1960. június 19.

1991. július 26.

Brankovics György. 1993. június 30. (Gyula)

1993. október 24.

Bátori Mária. 1846 április 25. (részletek)

2000. július 22. (Gyula)

2000. október 19.

Névtelen hősök. 1891 tavasza

1998. július 15. (Gyula)

1998. október 15.

István király. 1996. május 30.

Sarolta. 2002. július 12. (Gyula)

2002 október 29. (Gyula)

2002 október 29.

Dózsa György. 2004. szeptember 26.

Kolozsvári Magyar Opera

Erkel Ferenc
Brankovics György

Opera két részben

Szövegét Obernyik Károly drámája nyomán Romhányi József írta
Hangszerelte Kókai Rezső, átdolgozta Selmeczi György

Brankovics György, szerb despotaSándor Árpád
Mara, a leánya Covacinschi Yolanda
István } fiai Bardon Tony
Gerő } Maneszes Márton
Murát nagyvezír Daróczy Tamás
Cselebi aga Szilágyi János
Hunyadi László Naphegyi Béla
Székely László Bancsov Károly
Lázár, Brankovics bizalmasa Mányoki László

Közreműködik a Kolozsvári Magyar Opera ének-, zene- és balettkara

Koreográfus: Németi Sándor m v

Karigazgató: Kulcsár Szabolcs, Koncertmester: Barabás Sándor, Ferenczi Endre

A színpadi zenét hangszerelte a Vujicsics együttes.

Zenei munkatárs: Incze G Katalin, Nagy Ibolya, Rónai István, Kolcsár Péter

Súgó: Mátyás Mária, Ügyelő: Venczel Péter

Díszlettervező: Venczel Attila

Jelmeztervező: Starmüller Katalin

A rendező munkatársa: Gombár Annamária

Rendezte és vezényel: Selmeczi György

